

Het IJ bij Amsterdam, ets, 1931

Hub. Levigne (geb. 1905) en Kuno Brinks (geb. Bussum 1908) zijn de beide jongeren en van deze twee is voorloopig Brinks de markantste en degeen die het meest bewust een eigen weg gaat. Brinks is autodidact, hij is als etser begonnen. Het enige contact dat hij nog met Aarts heeft gehad, is, dat hij een maand op diens atelier heeft mogen werken, toen hij zich had opgegeven voor den *Prix de Rome* (1933). Doch het bleef bij dit vriendelijk gebaar, te leeren viel er weinig meer, want de eigenlijke opleiding (Rijks-Instituut tot opleiding van teekenleeraren; Avondklasse Rijks-Academie) was toen reeds achter den rug. Aarts, de eenkennige, heeft zich niet meer willen of kunnen geven.

Van den aanvang af is Brinks niet van een vereenvoudigd zien uitgegaan. Hij behoort tot de generatie die het detail weer bemint en niet missen kan. Zijn blik wordt in den beginne vooral getrokken naar punten die een veelheid van in-beweging-zijn geven, om drukte en volte is het hem te doen, niet om een enkelen essentielen trek ervan. Zoo lijken zijn etsen aanvankelijk conventioneel, maar zij zijn het toch niet wanneer men bedenkt dat zijn pogen niet een enkel impressionistisch schilderkunstig effect beoogt, een schril spel van vlakken wit en zwart, wanneer men het grafisch zeggen wil, maar een omvatting van veel dat het leven biedt. Hij ervaart het leven dus weer anders, hij denkt er minder bij, hij heeft minder afkeer, minder zich ontladenden hartstocht, maar zoekt. Toch heeft ook Brinks direct begrepen dat wel degelijk van een streng compositioneel schema moest worden uitgegaan, wilde de blik niet verward raken in een detaillering zonder innerlijk verband. Zijn vroegste etsen geven motieven weer van het havenbedrijf. Wie de havens